

Aldatma ve Karmaşa Çağında Hakikatler

18 Ocak akşamı, arada seyrettiğim bir kaç kanaldan biri olan, dini programlar yapan bir kanala denk geldim. Kur'an Müslümanlığı ekolü olarak tabir edilen gruptan bir ilahiyatçı beyefendi Kuran'ın Açılımı adında bir programda sohbet yapıyordu. Ben bu tarz yayınları ve bu yayınlardaki hocalarının bilgilerini pek beğenmem fakat ekseriyetle dinî programlar yayınladıklarından ve dindarların da çoğu bu tarz kanalları ve yayınları izlediklerinden ben de bazen izliyorum.

İlahiyatçı beyefendi, bu programda Kuran'ı tefsir etmeye çalışıyor; bugünkü tarikatların ve dinî cemaatlerin Kuran'a karşı tutumları hakkında eleştirel bir üslupla kurduğu her üç-beş cümleden sonra, Kuran'ın dinlerine gerçek manası ile inanmayan Yahudilere hitap eden ayetlerinden 3-4 ayeti okuyor; ardından bu ayetlerin bugünün cemaat ve tarikatlarını lanetlediğini söylüyordu...

Konuşmasının nirengi noktaları şunlar idi:

a) Bugün tehlikeli bulunan ve mücadele edilen cemaatler bataklık etrafında uçuşan sivrisineklerdir. Sivrisineklerle uğraşmaktansa, bataklığı kurutmak gerekir. Asıl bataklık ise, Bediüzzaman'ın kendisi ve onun talebeleri olan diğer Nurculardır. Çünkü Bediüzzaman Said Nursi, '*Ahir zamanda Hz. İsa'nın din-i hakikisi hâkim olacaktır*' diyor. *Bütün dünyayı Hıristiyanlara bırakıyor*. Hâlbuki başta bu 3/81. ayet, olmak üzere birçok ayet, İslam'ın dünyaya egemen olacağını ve İslam'ın dışında olan diğer bozulmuş dinlerin yeryüzünden silineceğini söylüyor. Bence devlet diğer cemaatler ile uğraşacağına öncelikle Bediüzzaman ve esas kaynak olan Nurculuk ile uğraşmalı!

b) Tek doğru din İslam'dır. Bu konuda Kuran'ın ayetleri açıktır. Hıristiyan, Yahudi, Budist, Mecusi vs. bütün dindarlar, İslam dinine girmek zorundadır, dedi. Bu mesele için birçok ayet mealini de vermeye çalıştı. Az sonra bu ayetleri nasıl yanlış tefsir ettiğine değineceğiz.

c) Kur'an bu kadar değerli iken maalesef ne tarihte ne bugün hiç kimse Kuran'ı tamamen doğru anlayamamıştır. Allah'a binler şükür ki Allah, Kuran'ı doğru anlama görevini bana nasip etti. Çok kısa bir zaman içinde bu anlayışımızın bütün dünyaya hâkim olacağını göreceksiniz.

d) Kuran'da onlarca ayetle övülen ve tasdik edilen Tevrat ve İncil'i yerin dibine batırdıktan sonra Hint kutsal metinlerini övdü de övdü. Hintli bir âlimin o metinlerde Hz. Muhammed hakkında sayfalarca açık müjdeler bulduğunu belirtti. Ardından biz Müslümanlar neden Dinler Tarihini bilmiyoruz, diye söylenmeye başladı. (Kendisi başka bir programda tarihi sevmediğini ifade ettiği halde) Biz vakfımız olarak bu noktaya çok önem veriyoruz. Çünkü bu müjdeler anlaşılrsa İslam çok kısa bir zaman içinde dünyaya hâkim olacaktır, dedi. Bu da bizim elimizle olacaktır. Mehdi falan gelmeyecek. İsa'nın inişi diye bir şey yok. Son Peygamber Hz. Muhammed iken İsa'nın bir daha gelmesi, saçmalık olmaz mı, dedi.

Aslında bu gibi temelsiz ve kuru iddialara cevap vermek yerinde bir şey değildir. Çünkü bu kadar bilinmezleri bir torbaya koyup, her tarafa çattıktan sonra iftiralar eden ve işte gerçek açıklama, gerçek tefsir benim tefsirimdir, diye millete kendi benliğini sunan insanlara cevap dâhi verilmemeli. Fakat bu tarz programların samimi dindar seyircileri için, değinilen konuları aşağıda beş altı maddede tek tek analiz edip anlaşılabilir bir çerçevede cevaplarını yazacağız. İnşallah, bu analiz ve cevaplarla İslam'ı temsil ettiğini söyleyen ve medyadaki yayınları ile İslam'ı anlaşılmasız kılan; dolayısıyla dinin hakikatini (farkına varmadan) karalayan bu gibilerin tahribatına bir sed oluştururuz.

İşte Analiz ve Cevaplarımız: (Bunları altı madde olarak sunmaya çalışacağız:)

Birinci Madde

Bediüzzaman, 'ahir zamanda Hz. İsa'nın din-i hakikisi hükmedecek' derken bütün Müslümanlar Hıristiyan olacak, bütün dünya, bu dine girecek, demek istemiyor. Nitekim böyle bir durumun olması hem dinen hem sosyolojik olarak muhaldir. Bu ifadenin saptırılması kötü niyetten değildir. Belki dil bilmemekten, dinlerin evrensel mahiyetini anlamamaktan, İslam ve Hıristiyanlık dinlerinin farklarını tefrik edememekten ve Risale-i Nur'un tamamını okumamaktan kaynaklanıyor. Bu meselenin ve bu sözün izahı şöyledir:

Semavî, özellikle İbrahimî dinler, ruh-beden, dünya-ahiret, madde-mana, kadın-erkek ayrımını yapmazlar. Bunun için hukuku, şeriatı ve sosyal yapılanmayı temsil eden Musa'ya yardımcı olarak Harun görevlendirilmiştir. Tevrat'ta ve Yahudi geleneğinde görüldüğü üzere; Musa'nın şeriat ve hukuku temsil etmesine mukabil; Harun maneviyatı, ilmi, irşad ve tasavvuf görevini (kohenliği) temsil eder.

Yahudi dininin asıl yapısı bu bütünlük iken, Ferisiler denilen şekilci ve katı şeriatçılar, o dine egemen oldular. Ruhaniyat ve maneviyatı savunan Essenîleri dışladılar, onları dağlara sürdüler. Allah, bu dengesizliği (zulmü) gidermek için İsa'yı maneviyat, ruhanilik ve mucizeler ile gönderdi. Dinin dengesi yine sağlanmış oldu. İslam dini ise, varlık ve hayattaki bütün uç kutupları dengelemek ve barıştırmak demek olduğundan Peygamberimiz Hz. Muhammed'de bu iki taraf tam manası ile mevcut idi. O (a.s.m) Muhammed olarak Musa'ya benzer, hukuk ve devlet adamı idi. Ahmed olarak da İsa gibi manevi, ruhanî ve zahitçe bir hayat yaşadı.. Demek Buhari'de geçen 'Ahir zamanda İsa nazil olacak, Deccali öldürecek' hadisinin manası ve Bediüzzaman'ın 'Ahir zamanda Hz. İsa'nın din-i hakikisi hükmedecek' sözünün maksadı şudur:

Kıyamete yakın dönemde, dünyada fesad, ahlaksızlık ve materyalizm çoğalacak. Dinin şeriat kısmı zamanla zedelendiğinden; ahlaksızlığı, materyalizmi, deccali (yanıltıcı hayat tarzını) dünyadan temizleyecek tek güç, ancak saf maneviyat, güçlü bir ruhanilik ve fedâkârane bir şekilde icra edilen hizmet tarzı olabilir. Bu mana Hz. İsa'nın din-i hakikisinin özü demektir. Haricî ve Zahirîlere karşı olan ruhanilik ve maneviyata dayalı olan İslam tasavvufunun özü ve manası budur.

Bediüzzaman, ahir zamanda Müslümanlar sağlıklı ve ilmî bir temel üzere güçlü ve şeriatı uygulayabilecek devletler kuramayacakları için ancak ahlak, maneviyat ve ruhanilik tarzında

bir dindarlık olabilir. Ve ahir zamanın katı materyalizmi ve dünyeviliği, ancak bu maneviyat ve ruhanilik ile öldürülebilecektir, demek istiyor. Çünkü kendisi İslam dini için şöyle diyor:

- İslam dini ve İslam şeriatı bütün çağlara hitap edecek kadar mucizevî bir yapıdır.
- İslam dini son dindir; onun yerini dolduracak başka hiçbir oluşum olamaz.
- Hiçbir Müslüman delillere dayanarak başka bir dine girmemiştir ve girmeyecektir. Cahilce ve delilsiz olarak din değiştirenler bahsimizden hariçtir.
- İslamiyet, kıyamete kadar devam edecektir, diye Kur'an ve hadis, hem sarahaten hem işaretten haber veriyorlar.
- Fakat İslam şeriatı tarihte bazı darbeler gördüğünden ve İslam âlemi, bu çağa ve bugünkü ilimlere uyacak şekilde yeni bir hukuk ve siyaset düzeni kuramayacakları için, Mehdi de gelse iman, ahlak ve maneviyatın tespiti dışında başka bir şeyle uğraşmayacaktır, diyor.

Nitekim Moğol istilasında İslam âlemi yine bugünkü gibi yıkılmış bir durumda olduğundan Mevlana gibiler, şeriatten ziyade ahlak, tasavvuf, ruhanilik ve maneviyat üzerinde durdular. Hem ümmeti ihya ettiler, hem Moğolları Müslüman ettiler, hem Osmanlı devleti için sağlam bir zemin hazırladılar. Ama bu tarz yüzeysel hocalar, dinin bu boyutunu bilmedikleri hatta inkâr ettikleri için tarihten, siyasetten, stratejiden bihaber olduklarından Mevlana Celaleddin bir sapık idi, moğol ajanı idi; Bediüzzaman, Hıristiyanlığın reklamını yapıyor, gibi hezeyanlarda bulunabiliyorlar. İncil'in sürekli olarak lanetlediği, Yahudilerin şekilci, çıkarıcı ve ruhsuz Ferisi mezhebinden yüz kat daha fazla Ferisi oluyorlar. Acaba kendileri Bediüzzaman'ın mektuplarında söylediği '*Dikkat etsinler, Avrupa devletleri Türkiye'yi Protestanlaştırmak istiyor*' mealindeki uyarısını hiç mi görmediler. Yahudilere hitap eden bir ayet var; Bakara ve Nisa surelerinde: ***Onlar dinin bir kısmına inanır; bir kısmını ise ya inkâr ederler veya görmezlikten gelirler.*** Bakın bu ayet ne kadar da bu hocalara uyuyor. Kur'anın şeriat kısmını kabul ediyor; ruhaniyat ve maneviyat kısımlarını inkâr ediyorlar. Dinsizlere karşı sıkışınca ise farkında bile olmadan Risalelerin delillerini kullanıyorlar. Ardından da Bediüzzaman bataklığıdır, diyebiliyorlar.

İkinci Madde

Programdaki hoca, *Dünyadaki diğer dinler, İslama girmek zorundadır. Kur'an böyle söylüyor. İnşallah biz kısa bir zamanda Kur'anı dünyanın başına geçireceğiz*, diyor. Hâlbuki Kur'an böyle söylemiyor. İşte size on adet ayet ve tefsirleri:

Hemen özet olarak hatırlatalım ki: Kur'an birinci planda ehl-i kitabın İslama girmesini şart koşmuyor; sadece dinler arası ayırım yapmamalarını, Kur'anın da vahiy olduğuna inanmakla beraber kendi dinlerinde kalarak dinlerini gerçek manada ve doğru bir şekilde yaşamalarını istiyor. Demek Kur'an, Yahudiliği ve Hıristiyanlığı; Tevratı ve İncili eleştirmiyor. *Siz ey ehl-i kitap! Neden Tevrat ve İncil ile tam amel etmiyorsunuz*, diyerek onları eleştiriyor. İşte ayetler:

a) *“Tevratı biz indirdik. Onda insana ebediyeti kazandıracak hidayet ve kâinatı aydınlatacak nur var. İslam (denge) üzere olan Peygamberler, ruhani (Rabbani) mürşidler ve derin ilim sahibi âlimler (ahbar) Yahudi kavmi için her konuda ondan hüküm ve yasa çıkardılar. (... ..) Demek din böyle çok yönlü, evrensel bir yapıdır: Bütün her şeyi bilen Allah'ın indirmesidir. Dinin bu özelliklerine inanmayanlar, kâfirlerin ta kendileridirler.”* (Maide, 44)

b) “Tevratta hukuk ve adalet için bilgi ve yasalar da var. Bunlar Allah’ın indirmesi oldukları için en adil ve en doğru yasalardır. Kim bu adalet yasalarını uygulamazsa işte onlar zalimlerin ta kendileridirler.” (Maide, 45)

c) “Yahudi ümmetinden sonra İsa İbn Meryemi gönderdik. Elindeki Tevratı tasdik edici olarak.. (Yani Tevratla ağırlıklı olarak hukuk ve şeriat var. İsa’da ise ağırlıklı olarak maneviyat ve ruhanilik var. Maneviyat ve ruhanilik, batına baktığından (zahiri) hukuk ve şeriatın hakkaniyetinin delilidir.)

İsa’ya İncili (hikmet ve anlayışı) verdik. Onda insana ebediyeti kazandıracak hidayet ve kâinatı aydınlatacak nur var. İncil, hikmet ve anlayış olduğu için, hukuk ve şeriat olan Tevratın tasdikleyicisidir. Dolayısıyla insanın dünyada da hedefine varmasını sağlar: İncilde kendini (ruh ve kalbini) korumak isteyenler için iyi bir irşad var.” (Yani İncile göre yaşanılacak ahirete gitmeden, dünyada bile ruhaniyat ve maneviyat görünebilir ve yaşanabilir.) (Maide, 46)

d) “Bundan dolayı İncil ehli, Allah’ın onda indirdikleri ile amel etsinler. Kim Allah’ın indirdiği bu maneviyat ve ruhanilik ile amel etmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.” (Maide, 47) [Fasık, yasa dışı, ahlak dışı ve sistem dışı yaşayan demektir.]

e) Müslümanlar Medine’ye taşınınca oradaki bir kısım müşrikler, Yahudi ve Hıristiyanlar, Müslümanlar cennete giremez. Çünkü bu din yeni bir oluşumdur. Yeni şeyler genelde sapık olur, diyorlardı. Bunun üzerine Kur’an indi, cevap verdi ve cevabının gerekçesini de söyledi.

“Ey müşrikler, cennete girip girmemek, sizin ve ehl-i kitabın arzusuna göre değildir. Kim bir kötülük işlese o mutlaka cezalandırılır. Allah’tan başka onu kurtaracak bir yardımcı veya dost da bulamaz.” “Kadın olsun, erkek olsun, kim inanarak iyilikler işler ise, onlar mutlaka cennete girecektir. Ve zerre kadar hakları yenilmeyecektir.” (Nisa, 123-124)

[Bu mana için Nese’fi Tefsirine bakınız!]

[Demek din hakkaniyettir, inanmaktır, samimiyettir, yaşamaktır; eski yeni veya şu isim bu isim demek değildir. Çok ilginçtir ki; bugün Müslümanlar ehl-i kitabı cennetlik saymıyor. 1400 sene önce onların Müslümanları cennetlik saymadığı gibi.. Şu gelen Bakara, 62. ayet, hem dinin asıl öğelerini hem mahiyetini tam olarak açıkladığı gibi, Nisa suresinin geçen iki ayetine de tam bir tefsir oluyor.]

f) “Müslüman olsun, Yahudi olsun, Hıristiyan olsun, Sabii olsun, kim Allah’a (varlığı sonsuz ve aşkın olan yaratıcıya) ve ahirete (ebedi hayata) iman etse, (temel değerler olarak onları kabul etse) ve günlük hayatında salih (yararlı) işler yapsa, Allah katında (gayb âleminde) onlar için mutlaka ücretleri vardır. (Bu üç temel ilkeyi tam bilenler, varlık ve hayat anlamsız değildir, diyebildikleri için) onlar ne korkarlar, ne de üzülürler.” (Bakara, 62)

g) Yahudilerin, kendi peygamberlerini öldürmek gibi (krallar kitabı) birçok yanlışları vardır. Onun için tarihte birçok cezalar ve musibetler gördüler.

“Fakat hepsi bir değiller. Onlardan öyle bir cemaat var ki, gece boyunca Allah’ın ayetlerini okurlar. Sürekli olarak secdeye kapanıyorlar. Allah’a ve ahirete tam manası ile inanırlar. İyiliği emreder, kötülükleri yasaklarlar. Daima iyiliklerde yarışıyorlar. İşte bunlar, salih (yararlı ve kurtulmuş) insanlardır. Yaptıkları hiçbir iyilik karşılıksız kalmayacaktır. Nitekim sonsuz ilme sahip olan Allah, kimin dindar ve samimi olup olmadığını çok iyi biliyor.” (Al-i İmran, 113-115)

h) Muhammed’in Allah’ın elçisi olduğuna inanmakla beraber; *Kavm-ı Musa’dan (dinlerini bırakmadıkları halde) hakkı gösteren, adalet ile hükmeden bir cemaat vardır. (Araf, 159)*

i) Allah, ehl-i kitabı İslam dinine girmedikleri için kınamıyor. Dinlerini tam yaşamadıkları için, hatta kendi kitaplarının tamamına inanmadıkları için kınıyor. Evet, İslama girseler onlar için daha hayırlı olur, diyor Kur’an.. (3/110) Çünkü İslam dünya-ahiret, ruh-beden, madde-mana gibi hayatın bütün uçlarını barıştıran ve dengeleyen yani sırat-ı müstakim olan; Allah’ın sonsuzluğunu ve ahiretin hakkaniyetini en güzel bir şekilde ispat eden bir dindir. Bununla beraber gerçek manasıyla kendi kitaplarını yaşadıkları takdirde ehl-i kitabın kendi dininde kalmalarına izin veriyor. Şu gelen üç ayet detay bazında dahi konuyu o kadar güzel aydınlatıyor ki, Kur’anın bu konuda dahi mucize olduğunu gösteriyor. Şöyle ki:

1) *“Bundan böyle hoş, temiz ve hijyenik olan her şey, sizin için helaldir. Sizler de, ehl-i kitap da helal ve harama inandığınız için; onların kestikleri ve pişirdikleri yemekler size helal olduğu gibi; sizin de yemekleriniz onlar için helaldir. Zina yapmayan namuslu Müslüman kadınlarla evlenmek size helal olduğu gibi; ehl-i kitaptan zina yapmayan ve namuslu yaşayan kadınlarla evlenmek de size helaldir: Aranızda sağlıklı bir evlilik akdi olmak şartıyla. Yani onların mehrini (evlilik güvencesini) vereceksiniz; onlar sizin namusunuzu koruyacak. Sizin bu evliliğiniz, yalnızca boşalma (sefh: meniye boşa dökme) veya dost edinme tarzında olmayacak.*

Bu şartlardan sonra kim ehl-i kitaptaki Allah’a ve ahirete olan imanı, helal ve harama riayet etmeleri hakikatini inkâr ederse, onun bütün amelleri yanar. Ahirette ise, zarar edenlerden olur.” (Maide, 5)

[Evet, kim karşı tarafın elindeki dinî değerleri kabul etmezse o kendinde var sandığı değerleri de kabul etmiş olmuyor. Onun imanı isimden ibaret kalır. Evet, karşı tarafın elindeki altının altınlığını inkâr eden, kendi elindeki altının da değerini bilmez. O altına teneke muamelesi yapar; dünyada da ahirette de zarar edenlerden olur. Onun için Kur’an birçok yerde ehl-i kitab İslam dinine girmeseler de Kur’anın Allah’tan indiğini ve Hz. Muhammed’in Peygamberliğini inkâr etmemeleri gerek, diye söylüyor.]

2) Maide, 44-47’de anlatıldığı üzere; Tevrat ve İncil hak kitaptırlar; onlara bağlı olanlar, o kitaplardaki değerleri gerçekten yaşamalıdır:

“Kur’an da Allah’ın indirdiği bir kitaptır. Eski vahiyleri tasdik eder; onları (dinsizlerin ve müşriklerin saldırılarından) korur. Sen ey Muhammed, ehl-i kitap muhakemelerinde istersen, Tevrat, istersen İncil, istersen Kur’an ile hüküm ver. Sakın onların keyfine göre hüküm verme.

Çünkü onlar din konusunda bölücülük yapıyorlar; kitaplarının bir kısmına inanıyor, bir kısmına inanmıyorlar.

Allah, her bir ümmet için bir şeriat ve metod (yol-yöntem) tayin etmiştir. Allah isteseydi, sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat Allah dünyayı imtihan ve gelişme için yarattığından, sizlerin ayrı ayrı ümmetler olmanıza izin veriyor. Demek tek bir ümmet olmaya çalışmak yerine, hayır ve iyiliklerde yarışın. Hepiniz ahirette Allah'ın huzuruna varacaksınız. Allah, ihtilaflarınızın mahiyetini (kimin din için; kimin nefis için ihtilaf çıkardığını) size haber verecektir.” (Maide, 48)

3) İmtihan, gelişme ve yarış için farklı dinlerin olması ve Allah'ın buna izin vermesi, Maide, ayet 5'te anlatıldığı gibi; her dinin müntesiplerinin dinî değerlere tam inanması ve dinler arası bölücülük yapmaması şartına bağlıdır. Yok, eğer bir dinin mensupları helal ve harama dikkat etmiyorsa; hakiki inananlara karşı müşrik ve dinsizleri tutuyorsa o artık dindar sayılmaz. O, sadece ismen ehl-i kitapır. Siz Müslümanlar, sakın böyleleri ile dost olmayın; işte üç misal:

“Bu Yahudiler, Medine'deki Müslümanlarla ortak antlaşma yaptıkları halde Müslümanlara hıyanet ederek gidip Mekke müşrikleriyle işbirliği yapmakla, acaba Tevrat'ın şeriatını bırakıp cahiliyet yasalarının gelmesini mi istiyorlar. Hâlbuki yasa ve hüküm koyucu olarak Allah'tan daha güzel başka hiçbir kaynak yoktur. Fakat bu, hakikati araştıran ve inceleyen bir millet için böyledir.” (Yoksa sırf dünyevî ve nefsanî gidenler için mesele öyle değildir.) (Maide, 50)

Artık ey Müslümanlar, dini bırakıp, nefsanî ve dünyevî giden ve dindarlıkları sırf isimden ibaret kalan böyle Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Böyleler size düşmanlıktan başka bir şey yapmaz. Böyleler, sadece birbirinin dostu olurlar. Sizden kim böylelerle dost olursa artık o, onlardan sayılır. Hiç şüphesiz Allah, dinin evrensel değerlerini bırakıp dünyevî ve nefsanî gittiği için varlığın ve hayatın dengesini bozan zalimleri doğru yola iletmez, onları başarılı kılmaz.” (Maide, 51)

[Zalim, dengesiz giden demektir. Vicdansız ve hak yiyen adama da zalim denilir; çünkü böyle olanlar, bu davranışlarıyla hak ve hukuk dengesini bozmuş oluyorlar.]

Sadece ismen ehl-i kitap olanların mahiyeti şöyledir:

Allah'ı ve Allah'ın elçilerini inkâr edenler; Allah ile onun elçileri arasında ayırım yapmak isteyenler ile biz bu elçilerin bazılarını inanırız, bazılarını da inkâr ediyoruz diyenler; din ile dinsizlik arasında bir yol tuturmaya çalışanlar... İşte böyleleri gerçekten kâfirlerin ta kendileridir. Biz böyle olan kâfirler için çok rezil edici bir azap hazırlamışız.

Kur'an en son olarak Nisa, 150-151'de, böyleler için şu hükmü vermiştir:

İşte ey Müslümanlar, sırf ismen ehl-i kitap olan (yani) Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve onun elçisinin haram ettiği (zina ve içki gibi) şeyleri haram saymayan; hak dine (hukuk ve adalete) uymayanlar (anarşistçe yaşayanlar) ile savaşın. Ta aşağılıklarını hissederek elden cizye verinceye kadar...” (İstmeden dahi olsa düzene ayak uyduruncaya kadar..) (Tevbe, 29)

[İşte işin aslı bu iken; maalesef yağmacı Emeviler sayesinde Müslümanlar, bu ayeti dindar Hıristiyan ve Yahudilere ve diğer dindarlara uygulamış; onları müşrik saymış; Mekke ve Medine'ye sokmamış.. Nihayet bugün gördüğümüz gibi dinin gücünün dünyadan silinmesine sebep olmuşlardır.]

Üçüncü Madde

Hoca; Allah, bütün dindarlar hatta bütün insanlık İslam dinine girmeli, diye geçmiş peygamberlerden söz almıştır, dedi... Ve:

Bu konuda 5-10 ayet zikretti. Fakat hepsini de yanlış tefsir etti. Maalesef bu yanlışları ile ekran üzerinden insanların çoğuna: *Din ve İslam dünya gerçeklerine uymayan, tarih boyunca ve şimdi de insanlara hürriyet hakkını tanımayan zorba bir ideolojidir*, dedirtmiş oldu. Biz burada bu konuda sadece üç ayetin tefsirini vereceğiz ki; insanlar böyle yanlış bir bilginin İslam'da ve Kuran'da olmadığını görmüş olsunlar. İşte:

Hoca, ***ahid, misak ve ısr*** kavramlarını sürekli olarak dile getirdi. Yukarıda değindiğimiz ***İslam tek geçerli dindir***, şeklindeki kanaatini tekraren söyledi. Bu üç kavramı ve bu ayetleri kendine delil yapmaya çalıştı. Fakat işin doğrusu öyle değildir. İşte bu üç kavramı çok net olarak açıklayan ve bu konuda bize net bir fikir veren üç ayet-i kerime:

Bu üç ayetin tefsirine geçmeden önce: Kısa Bir Giriş:

Allah tarafından insanlığa indirilen bilgiler demek olan vahiy, varlığın ve hayatın aklı, ruhu ve bilincidir. İnsanlık, bu bilinç ile hayvanlıktan çıkmıştır. Bu bilincin iki dalı vardır:

- a) İnsanı, doğal ve sosyal olan bilgiler,
- b) Dinî, kalbî ve ruhanî olan bilgiler.

Kur'an birinci kısmı *Âdem* kavramı ile ifade ediyor. Âdem soyut, sosyal değerleri ve bilgileri bilen, düşündüğünün farkında olan insan demektir. Batılılar, buna Homo Sapiens diyorlar. Kur'an, ikincisini ise, İsa (kelam) kavramı ile ifade ediyor. *İsa, Allah'tan bir kelime ve ondan bir ruh olduğu için canlı vahiy numunesi olarak İsa eşittir din yani maneviyat ve ruhanilik...* Al-i İmran, 59. ayet bu evrensel ve iki dallı hakikati şöyle ifade ediyor:

Allah katında (soyut ve metafizik boyutta) İsa'nun misali, Âdem'in misali gibidir. (Birincisi insanlığın sosyal, soyut, medeni birikim ve bilimlerini temsil eden bir şahs-ı manevidir.) Diğerisi ise insanın manevî, uhrevî, ruhî ve ahlakî boyutunu temsil eder. (O da bir şahs-ı manevidir.)

Fakat aralarında önemli bir fark var: Allah Âdemi, insanın sosyal ve beşerî medeniyet boyutunu maddeden ve topraktan yarattı (şekillendirdi.) Sonra ona ol (kollektif bir kişilik ol) dedi. O da sürekli olarak gelişiyor.¹

İsa ise, maddeden, topraktan ve medeni birikimlerden değildir. O, Allah'ın kelimesi denilen varlıktaki ruh ve bilinçtir. Canlı bir vahiydir. Onun için gelişme söz konusu değildir. O, daha bebek iken (ilk günden) bile konuşur: Doğruyu ve hakikati gösterir.

Yahudi dininde insanlığın bu iki yönlü birikimi, Yakub (İsrail) ve Musa ile ifade edilir. Yakub, önce sıradan bir insandır; fakat Allah'ın sosyal hayata koyduğu açlık, soğukluk ve hastalık gibi yasaları yenince; hem dindar, hem medeni olunca İsrail ismini alır. Musa ise, hukuk, din, devlet ve şeriat demektir. Dinin bu ikili yapısı, Tivrattan ve Kur'andan açıkça anlaşılıyor. Yahudiler nikâh kıyarken *İsrail ve Musa ilkelerine göre evleniyoruz*, diyorlar. Bu evliliğimiz hem insanî değerlere, hem dinî (hukukî) değerlere göredir, demek istiyorlar. Demek vahiy, din ve medeniyet, varlık ve hayat kadar evrenseldirler. Hayatın bedeni, ilacı ve ruhudurlar. Fakat her şeyin yan tesiri olduğu gibi bu değerlerin de iki önemli yan tesiri vardır:

a) Dinler ve medeniyetler, bir peygamberde, bir mürşitte ve bir milletin hayatında somutlaşıp pratize edilince; toplumların çoğu avam oldukları için; yani dinin soyut ve evrensel boyutunu bilmedikleri için; ***son gerçek, nihai gerçek; bizim din ve peygamberimizdir; peygamberimiz en mükemmeldir; o her şeyi bilir; ondan büyüğü yoktur; o kadar büyüktür ki; ondan sonra başka hiçbir peygamber, hiçbir mürşid gelmeyecektir, diye o soyut, evrensel ruh ve bilinci somutlaştırıp, tek bir numuneye indirip onu manen öldürmüş oluyolar.***

b) Tek doğru din ve medeniyet, bizim dinimiz ve medeniyetimizdir. Bizimkinden başka diğer dinler, batıl ve yanlış; asılları yanlış değilse de sonradan bozulmuşlardır; tahrif edilmişlerdir veya sahte olabilirler.

Küçük Bir Hatırlatma: Programdaki Hoca, tarikatçı cemaatleri eleştirirken haklı olarak burada değindiğimiz iki zaaf ve yan tesiri yüzlerce numune ile onların yüzüne vuruyor. Gerçekten de haklıdır. Fakat sıra İslam dinine, Hz. Muhammed'e ve çağdaş siyasi algıya gelince; diğer dinlerin tabiiyelerinin peygamberleri için söyledikleri sözlerden on kat daha fazla ileri gidiyor. Varsa yoksa İslam ve şeriat diyor. Dinin ve vahyin evrenselliğini, soyut bir değer olduğunu unutuyor. Sadece dinlerin evrenselliğini vurgulamak ve yaşatmak için gelen Al-i İmran, 81. ayete yanlış meal veriyor: *Allah katında tek geçerli din İslam dinidir; en büyük peygamber, Hz. Muhammed'dir; herkes ona inanmak zorundadır*, mealinde tefsir ediyor.

İşin acı tarafı, ehl-i tarik dahi mürşitlerinde büyük maneviyat ve ruhaniliğin varlığını kabul ettikleri halde; Hıristiyanlar ve Yahudiler, peygamberlerinde bu gibi manevi, mucizevî ve ruhanî değerleri eksiksiz olarak kabul ettikleri halde; bu hoca bu değerlerin varlığını Hz. Muhammed için kabul etmiyor; onu sadece hukuk getiren, siyaset yapan, devlet kuran Arap bir lider olarak görüyor...

¹ Yekûnu fiilinin muzari' kipi olması ayete bu manayı verdiriyor.

Hız. Muhammed'in zühd, ruhanî ve manevî yönünü kabul eden ve Muhammediyeti yanında onun Ahmediyetini (ruhanî boyutunu) dile getiren Müslümanları şirk ile itham ediyor. Çünkü bu tarz hocaların, maneviyat ve ruhaniyatı ve kabir ziyaretini inkâr eden Vehhabilerle çok iyi ilişkileri de var.

Kafasında kurguladığı kuru ve siyasi bir lider olarak takdim ettiği bir Hz. Muhammed var. Ona göre 3/81. ayet, sadece Hz. Muhammed'in peygamberliğinin tasdiki için inmiştir. Fakat aşağıda göreceğiniz gibi bu mana yanlış ve eksiktir. Kur'anın evrenselliğinin ve mucizeliğinin gizlenmesine sebep oluyor. Ayeti hurafe bir manaya dönüştürüyor. Çünkü 3/81 ve benzeri birçok ayet din, varlık ve hayatın ruhu ve bilincidir; dolayısıyla her çağda, her bölgede, her medeniyette oraya has ve onların ihtiyaçlarını karşılayacak bir şekilde tecelli eder, diye söylüyor. Çünkü Yahudilerin Musa'dan başka şeriat sahibi bir peygamber yoktur; o en büyük peygamberdir, dediği gibi; Hıristiyanlar da İsa, hakikatin son şahididir; Allah'ın oğludur; Allah'ın kendisidir; dolayısıyla ondan başka bir peygamberin gelmesi muhaldir, diyorlar.

3/81 Ayet: *“Allah her çağda² peygamberler vasıtası ile onların ümmetlerinden söz aldı ki: Ben din ve vahiy ile size yasa ve anlayış (Tevrat ve İncili) verdiğimde (sakin bunu biricik hakikat olarak görmeyin;) çünkü sizdeki yasa ve anlayıştan sonra yeni bir elçi (resul) gelecek. Elinizdeki yasa ve anlayışı (kitap ve hikmeti) tasdik edecektir. Sizden, ona inanacaksınız, onu destekleyeceksiniz, diye söz alıyorum. Allah o peygamberlerin ümmetlerine: Bu sözümü kabul ediyor musunuz, bu konudaki sorumluluğu üzerinize alıyor musunuz, dedi. O ümmetler, evet kabul ediyoruz, dediler. Allah o ümmetlerin peygamberlerine sizler, ümmetlerinizin bu sözüne (dini bireysel bir olguya indirmeyeceklerine; evrenselliğini bozmayacaklarına) şahit olun; ben de sizinle beraber şahitlerdenim, dedi. Demek bu sözlerinden sonra ümmetlerinizden kim sözünde durmazsa, işte onlar fasıkların ta kendileridir.”* (Al-i İmran, 81-82)

Fasık, dinin emir ve yasaklarını yaşamayan, düzen ve sıra dışı giden ve hakikatin dışına çıkan demektir. Evet dinin evrenselliğini bozanlar, dinin mucizevî yapısını anlayamazlar. Dinlerini yaşamadıkları için hukuken fasık (kanun dışı) sayıldıkları gibi; düşünce ve iman olarak da hakikatin ve doğruluğun dışına çıkarlar. Çünkü Allah'ın sonsuzluğunu ve dinin evrenselliğini bilmeyenler *varlık ve hayat absürd değildir*; sözünü söyleyemezler.

Şimdi burada bu 3/81. ayeti tahlil edeceğiz; Hocanın yedi yerde ayeti nasıl yanlış çevirdiğini göreceğiz. Şöyle ki:

a-a) Hoca *Allah, peygamberlerden söz aldı*, diyor. Hâlbuki cümlenin tam ve doğru çevirisi *Allah, peygamberlerin ümmetlerinden söz aldı*, şeklindedir. Burada muzaf (isim tamlamasındaki birinci kelime) hazf edilmiştir. Evet, mesele eğer anlaşılıyorsa, muzafın hazf edilmesi gramerde temel bir kuraldır. Burada mesele bedihi olduğundan bu isim tamlamasının birinci kelimesi hazf edilmiştir. Çünkü hiçbir peygamber, başka bir peygamberi inkâr etmez. Ona inanır ve ona yardım eder. Peygamberler değişik çağlarda ve farklı bölgelerde geldikleri için; Allah bunlardan söz alırken hepsi bir yerde mi idi? Dünyada mı yoksa gayb âleminde mi

² İz kelimesi geçmiş zamanın tümünü veya zamanlar üstünlüğü bildiren bir edattır.

söz aldı gibi tartışmalar klasik tefsirlerde var olduğundan Hoca muzafın mukadder olduğunun farkına varamamış; **peygamberlerin sözlerinde durmamasının** muhal olacağını bilememiş.

3/82. Ayette vurgulandığı gibi neticede bazı peygamberlerin fasık olduğunu söylemiş oluyor. Çünkü Hoca'ya göre bu iki ayetten, dolaylı bir mana olarak; *Bazılarının verdikleri bu sözde durmadığı, dolayısıyla fasık olduğu*, manası çıkıyor.

Burada muzafın mukadder olduğuna bir delil de Mü'minûn, 23/51-54. ayetlerdir. Şöyle ki:

“Ey peygamberlerin (ümmepleri!) Hoş ve temiz şeyleri yiyin (pis şeyleri yemeyin!) yararlı işler yapın. Muhakkak ben, sizin yaptıklarınızı biliyorum.”

“Bu surede anlatılan peygamberler, (hepsi aynı hakikati söylediği için) tek bir ümmet olarak sizin ümmetinizdir. (Sakın dinler arası bölücülük yapmayın.) Din birdir; gerçek manada ümmet birdir. Rabbiniz olarak ben de birim. Sakın bu birlikleri bozmayın. Bozarsanız çok ağır azap görürsünüz. Artık kendinizi bu azabımdan koruyun. Allah'ın bu birlik emrine karşı onlar kendi idarelerini bin bir parçaya böldüler. Her birisi ayrı bir kitaba dayanıyorlar. Hiç birisi, dinin evrenselliği ve mucizeliğini görmüyor; sadece yanlarındaki fikir ve kitap ile sevinip duruyorlar.”

[Burada muzaf takdir edilmezse, bütün peygamberlere bölücü, pis şeyleri yiyen, hiç yararlı bir iş yapmayan kişiler demiş oluruz. Maalesef eski tefsirlerde bunun gibi birçok eksiklikler var.]

a-b) Hoca, Allah'ın peygamberlerin ümmetlerinden aldığı bu sözün manasını açıklayamadı.

a-c) Ağır yük ve önemli sorumluluk manasına gelen “ısır” kelimesinin manasını bilemedi. Sürekli olarak “ısır, ısır” deyip durdu.

a-d) Ayette vurgulanan kitap ve hikmetin manasını veremedi.

a-e) Eski peygamberlerin ümmetlerinin yeni gelen peygamberin peygamberliğine inanmaları ve ona yardım etmeleri hakikatini, *yeni gelen peygamberin dinine girmek zorundalar*, diye anlattı. Hâlbuki ayetten bu mana çıkmaz.

a-f) Bu 81. ayetin tek manasının, Hz. Muhammed'in geleceği hakkında olduğunu tekrarlar söyledi. Hâlbuki ayet, tek bir birey hakkında değildir. Bütün semavi dinlerin evrenselliğini, devamlılığını ve ilkelerinin kesintisiz olduğunu vurgulamak içindir.

[İslam, vahiy Hz. Muhammed ile bitmiştir, diyor. (33/40) Fakat İslam dininin devam etmesi, evrenselliğini koruması ve yenilenme (tecdid) görevi, âlimlere bırakılmıştır, diye ilave ediyor. Nitekim Peygamberimiz, *Ümmetimin âlimleri, Benî İsrail peygamberleri gibidirler*, demiştir.]

a-g) İnşallah Hoca bir daha televizyona çıktığında; hangi peygamberin sözünde durmadığını ve bu suçundan dolayı fasık olduğunu bize açıklar.

İlahi Söz ve Misak Hakkında İkinci Yer: Bakara, 40, 41 ve 47:

İşte bu üç ayetin mealı:

* “Ey İsrail oğulları! Benim size verdiğim nimeti hatırlayın. Sizden aldığım ahdi yerine getirin.. Ki ben de size verdiğim ahdi yerine getireyim. Ve sadece benden korkun.”

* “Elinizdeki Tevratı tasdik edici olarak indirdiğim Kur’ana inanın; onu inkâr edenlerin ilki olmayın. Sakın ayetlerimi düşük bir bedelle satmayın.. Ve gerçek manada benim azabımdan sakının..”

* “Ey İsrail oğulları! Benim size verdiğim nimeti hatırlayın; benim sizi diğer insanlardan üstün kıldığımı da hatırlayın.”

[Hocaya göre; bu üç ayetin gereği olarak dünyadaki bütün Yahudiler, Müslüman olmalı! Hâlbuki bu ayetlerde İslama girme meselesi yok; sadece dindar, medeni ve ehl-i kitap oldukları için Kur’anı inkâr etmemeleri ve ona inanmalarının gerekliliği vurgusu var. Ayrıca bu üç ayet İslam ile ilgili olmayan ve yalnızca Yahudileri ilgilendiren yedi tarihî ve ontolojik hakikati anlatıyor; şöyle ki:]

Bu üç ayetin tefsirinden önce: Kısa Bir Giriş

İnsanlık vahşetten medeniyete, medeniyetten dindarlığa, dindarlıktan şer’i hukuk ve ilkelere göre kurulan önce dindar devletlere, sonra dindar imparatorluklara gelinceye kadar; binlerce sene geçmiş ve çok büyük tecrübeler edinmiştir.

Demek insanlığın en zirve hali, Bakara 47’de ifade edildiği üzere; İsrail Oğulları olmakla, diğer insanlara göre ekstra üstünlükler ve meziyetler kazanma halidir. İsrail Oğulları (Benî İsrail) Yahudilere ve belli bir ırka has özel bir isim değildir. Karen Armstrong’un da belirttiği gibi bu kelime, Müslümanlık ve Hıristiyanlık gibi bir sıfat isimdir. Tam manası ise, dindar ve medeni millet demektir. Hemen hatırlatalım ki; Tevrat ve Kur’anda geçen isimler, sadece tarihî şahıs isimleri değildir. Bu mesele Tarih, Antropoloji, Biyoloji gibi disiplinlerden, Tevrat’ın analizlerinden ve C.Jung’un arketipler hakkındaki çalışmalarından çok net olarak anlaşılıyor. İşte bu ilkeye göre:

Yakub, yarı sakat (yani biraz eksikliği olan) beyaz insanı temsil ediyor. Onun Edom isminde bir abisi var. İshakın maddi ve manevi mirası, Edomun hakkı iken; küçük bir hile ile bu miras Yakuba geçiyor. Yakub bir gece (karanlık ve eksikleri olan bir dönemde) Allah ile güreşiyor ve onu yeniyor. Bu başarıya ödül olarak onun ismi, artık İsrail oluyor. Yakubun Allah’ı yenmesi, muhal olduğundan ve Sami diller gramerinde isim tamlamasının birinci kelimesi atılabildiği için o cümlenin manası şöyle çıkıyor: *Normal beyaz medeni insan, Allah’ın tabiat âlemine koyduğu bazı eksiklikleri ve sosyal hayata konulan açlık, soğukluk, hastalık gibi yasaları yenince ve bu sayede sakatlığını giderince artık İsrail oluyor.*

Dünya tarihinde din ve medeniyeti ayırmadan ilk olarak yaşayan onlar olduğu için; bu sıfat isim (Benî İsrail) Yahudiler için kullanılmıştır. Tevrat’tan anlaşıldığı kadarıyla daha sonra bu ismin müsemması, Arab-Abbasi dindar medeniyeti oluyor. Daha sonra Osmanlıların dindar

medeniyeti, bu üstün manayı yaşıyor. Şimdi ise eksik ve yarım da olsa Avrupa medeniyeti bu manayı temsil ediyor. Evet, Yakub medeni, beyaz insan demektir. Onun 12 oğlu, 12 büyük milleti temsil ediyor. Mesela; Yusuf, Müslüman Arapları ve İslamiyeti temsil ediyor. Bunun yanında Bünyamin Müslüman Türkleri ve tasavvufu temsil ediyor. Tevrat/Tekvin, 49/27’de, *Bünyaminin alameti kurttur; ganimetle geçinir*, deniliyor. Bu ise, Türklerden başkası değildir. Türkler siyaseten Arapların kardeşi oldukları gibi; tasavvuf ve maneviyat da İslam ve Şeriatın kardeşidir.

Bir Hatırlatma: Bütün insanî medeniyetin (kollektif insanîyet) ilk aşamalarını Âdem temsil eder. Yine bütün insanlığın genel olarak ilk dindarlığını Nuh temsil eder. Fakat Yahudiler, kendilerini genel insanlıktan üstün gördükleri için; onlar medeni ve insanî birikimlerini Yakub (İsrail) ile dinî ve hukukî medeniyetlerini de Musa ve onun yardımcısı olan Harun ile ifade ediyorlar. Âdem ve Nuh seviyesinde kalan diğer insanları aşağı görüyorlar. Diğer dindarlara Nuhî diyorlar; onlardaki medeniyet ve dini, az gelişmiş olarak görüyorlar.

İşte gelin Bakara suresinin şu üç ayetini, girişteki bu bilgi çerçevesinde okuyalım, Kur’anın bütün tarihi ilgilendiren bir kısım mucizeliklerini görelim:

2/40. Ayet: *“Ey Beni İsrail (dindar medeni millet) başta din, zenginlik medeniyet ve ilim olmak üzere size verdiğim özel nimetimi hatırlayın. İlahî ahid denilen vahiy ile size gelen antlaşmamı yerine getirin. Ben de size olan antlaşmamı (sizi Beni İsrail yani dünyaya lider yapma sözümü) yerine getireyim. Bu üstünlüğün ve liderliğin en önemli sebebi de sizin gerçek manada Allah’ı bilip sadece ondan (onun azabından) korkmanızdır.”*

[Sizin tarihî mahiyetiniz ve asıl göreviniz bu yüce kutsal hakikatler iken; sizler hem Tevratı (ahdimi) yaşamıyorsunuz: Yerine getirmiyorsunuz. Hem de elinizdeki Tevratı tasdik eden ve ondaki bilgileri içeren Kur’anı inkâr ediyorsunuz.]

2/41. Ayetin Özet Manası: *(Siz Yahudiler! Dört büyük günahınız, sizi Benî İsrail (dindar-medeni millet) olmaktan çıkarıyor:)*

a) Kâfir ve müşriklere karşı sizi, dininizi ve kültürünüzü koruyan, Tevrat’ı tasdik eden Kur’ana inanmıyorsunuz.

b) Tam aksine diğer milletler içinden en evvel siz onu inkâr ediyorsunuz. Onun imhası için diğer bütün milletlerden fazla siz uğraşıyorsunuz.

c) Bütün kâinat değerinde olan, insana dünyevî ve uhrevî her nevi saadeti temin eden din hakikatini üç beş kuruşa satıyorsunuz.

d) Dünyada bela, musibet, katliam, kıtlık, hor görülme gibi musibetlerin mahiyetini en çok siz bildiğiniz halde, bu gibi musibetlerin bir daha başınıza gelmemesi için hiç sakınmıyorsunuz. Sürekli olarak Allah’a isyan ediyorsunuz.

2/47. Ayet: “Ey İsrail Oğulları, başta Tevrat ve din olmak üzere tarihte sizlere verdiğim nimetleri hatırlayın (onları yaşayın.) Sizi bu nimetler sayesinde diğer bütün insanlardan üstün kıldığımı da hatırlayın.” (Bu üstünlüğün altyapısını ve sebeplerini hazırlayın. Ben, sizi bir daha Benî İsrail yaparım.)

İlahî Sorumluluk, Ahid ve Misak Hakkındaki Üçüncü Yer: Araf, 155-159

Kur’an, ehl-i kitabın kendi dinlerini bırakıp İslam dinine girmelerini zorunlu kılmadığı halde onların İslam’a girmesi onlar için daha hayırlı olur; çünkü bu takdirde kendi kitaplarındaki hakikatleri daha güzel ve daha iyi yaşarlar, diyor. (Al-i İmran, 110)

Bu konuda Al-i İmran’da Hıristiyanlar için çok açık ve güzel tavsiyeler vardır. Yahudiler için ise Araf, 155-159. ayetleri görüyoruz. Şöyle ki:

“Bizimle buluşmak için Musa, kendi kavminden yetmiş adamı seçti. Onları titreme tutunca Musa: Ey Rabbim isteseydin, daha önce beni de onları da helak ederdin. (Ne yapayım; benim kavmim senin sonsuzluğunu ve aşkınlığını anlayamıyorlar. Seninle buluşunca titremeye başladılar.) Sen, kafaları sonsuzluğu kavramayan bu beyinsizler yüzünden bizi helak mi edeceksin..?! Senin insanları böyle seviye-seviye, değişik-değişik yaratman, imtihan içindir.³ Sen bu imtihanı hakkaniyet prensibi ile işletiyorsun. Bu hakkaniyetin sonucu olarak istediğini saptırıyor; istediğini doğru yola koyuyorsun.

Sahibimiz sensin. Bu imtihanın birinci kanadı olan günahlarımızdan dolayı bizi bağışla ve bu imtihanın ikinci kanadı olan iyilikler için sen bizi başarılı⁴ kıl.”

Sen dünyada da bize güzellik nasip et; ahirette de.. Biz sana yöneldik, (hudna)⁵dedi. Allah, Dünya ve hayat imtihan yeri olduğu için bazıları kaybeder, bazıları kazanır. Ben, azabımı, kaybedenlerin başına getireceğim. Rahmetim ise her şeyi kuşatmıştır. Ben bu rahmetimi, kendilerini günahlardan koruyan, zekât veren ve ayetlerime inananlara nasip edeceğim.”

“İşte bu güzelliklere sahip Yahudiler (ve Hıristiyanlar) kendi kitaplarında; Tevrat ve İncilde adını gördükleri bu Ümmi ve Resul Peygambere uyarlar. (Bu peygamberin onlara hiçbir zararı yok. Sadece) onlar için iyilikler emreder, onları iğrenç ve haram şeylerden men eder. Temiz ve hijyenik olan her şeyi onlar için helal kılar. Pis ve zararlı olan şeyleri onlara haram eder. İmtihan ve gelişme için, eski şeriatlerinde var olan ağır yük (ağlal) ve sorumluluğu (ısr) kaldırır. Bunlardan kim bu Peygambere inanır, onu destekler, ona yardım eder ve ona inen nura (Kur’ana) inanırsa onlar gerçekten kurtuluşa ererler.”

[Evet, bu 157. ayette anlatıldığı gibi; Hz. Muhammed’in şeriatı, diğer şeriatlardan daha güzel bir şekilde bu asra uyar. Gelen 158. ayette de anlatıldığı üzere; onun getirdiği iman ilkeleri ve bilgileri, daha net ve daha anlaşılırdır; ilmin egemen olduğu çağımıza daha güzel hitap ediyor. Şöyle ki:]

³ Fitne kelimesi burada imtihan manasındadır.

⁴ Rahmet Kur’anda, Allah’ın varlıkları yaratması ve insanlara başarı vermesi manasındadır.

⁵ Bazı müfessirlere göre Yahudi ismi buradan gelir. Yani Yahudi kelimesi, Allah’a yönelen millet demektir.

“Ey insanlar, ben hepinize gelen, Allah’ın elçisiyim. Allah sonsuz ve aşkındır. Bu görünen varlık âlemi, onun ortağı ve onu sınırlandıran bir şey değildir. Sadece onun mülküdür. Çünkü Allah’tan başka tapılmaya layık hiçbir şey yoktur. (Sadece o sonsuzdur.) Sonsuz olduğu için dirilten ve öldüren sadece O’dur. Ey insanlar, ümmi olduğu halde böyle sonsuz bir Allah’a imanı bilen ve bulan ve her birisi bir bilim dalı demek olan Allah’ın kelimelerini (yasalarını) uygulayan bu Peygambere iman edin. Ve ona uyun gerçek hedefinize varırsınız.”

Allah’ın bu ayetleri, sizin için daha iyisini tavsiye etmektir. Yoksa eski dininizi bırakmak zorunda değilsiniz. Nitekim Musa’nın kavminden (Yahudilik dinini yaşayan:) hakkı gösteren ve adaleti yerine getiren bir ümmet (toplum) vardır.

Hulasa: Bu ayetlerden anlaşıldığı üzere; **ahid**, Allah’ın bir millete vahiy ve din göndermesi; bu milletin de bu dini kabul etmesi şeklinde gerçekleşen antlaşmadır. **Misak**, bu vahiy ve dine muhatap olan milletin dini somutlaştırmak ve sınırlandırmakla onu kısırlaştırmayacağına ve bu dinin yeni peygamberlerle devam edeceğine inanıyoruz, diye söz vermesi demektir. **İsr** ise, ağır sorumluluk demektir. Evet, semavi bir dine inanmak, onun soyut ve sonsuz mahiyetini anlamak, insana büyük sorumluluk yükler. Çünkü kişinin makamı yükseldikçe sorumluluğu artar...

Dördüncü Madde

Eski Kutsal Kitaplarda Muhammed’in Geleceğini Haber Veren Metinlerin Analizi:

Al-i İmran, 81. ayetin tefsirinde gördüğümüz gibi; din ve vahiy kâinatın akli ve ruhu olduğu için, genelde dinî ilkeler ve bilgiler, hem soyut hem sonsuzdurlar. Toplumlarda halk ve avam kesimi bu sonsuz ve soyut hakikatleri, somutlaştırmakla, sınırlandırmakla ve içlerine bencillik koyup, son din bizim dinimizdir, en mükemmel din bizim dinimizdir, demesin, dini ve dinî yaşama bağlı olan dünya hayatını bozmasın diye gelen her bir peygamber, kendilerinden sonra peygamberler geleceğini haber vermişler. Onlardan sonra gelen nesiller, sahte kişilere kanmasın, diye gelecek olan peygamberlerin bir kısım niteliklerine işaret etmişlerdir. Mesela Tevrat’ta Hz. İsa’yı müjdeleyen onun bazı niteliklerine işaret eden birçok yer var.

İşaret diyorum. Çünkü eğer bu haberler ve verilen müjdeler, yüzde yüz açık ve net olsalar, haklı-haksız, ahlaklı-ahlaksız herkes inanmak zorunda kalırdı. İmtihan sırrı bozulurdu. Hz. İsa İncil’de dünyanın imtihan için kurulduğunu, hak edip etmemenin Allah için önemli olduğunu defalarca dile getirdiği gibi; Kur’anda yirmi yerde geçen *Allah, istediğini saptırır, istediğini doğru yola getirir*; mealindeki cümlelerin tamamı, imtihan ve hakkaniyeti anlatan ayetlerin içinde geçmesine rağmen; cımbızla cümle seçenler, ayetleri söz diziminden ve bağlamından koparanlar, bu cümleleri cebre ve dolayısıyla zulme delil yapıyorlar.. Hoca ise, ayetlerin söz dizimini ve bağlamını bilecek kadar bir bilgiye sahip olmadığı ve Allah insanlara zulmediyor vehminden kurtulmak için Arap diline ve gramerine aykırı bir şekilde bu ayetlere meal veriyor.

5. Şua'nın Mukaddimesinde; semavi kitaplardaki Hz. Muhammed'in geleceğini haber veren kısımlar, herkesin anlayabileceği kadar açık değiller, işaret tarzındadırlar. Yoksa eğer tam açık olsalar imtihan ve mükellefiyet sırrına aykırı olur, deniliyor.

İşin hakikati böyle iken Müslümanlar bu konuda o kadar aşırı gidiyor; yanlış ve ilgisiz bilgiler veriyorlar ki; ilim namına, din namına, İslam namına; insan utancından yerin dibine batıyor. Müslümanların bu konudaki kitap ve makalelerine baktığınızda nerede ise yüz tane işaret ve ihbar var imiş, diye gösteriyorlar. Hâlbuki 20 yıldır, Tevrat ve İncil'i inceliyorum. Dedikleri tarzda üç yerden başka hiçbir işaret yoktur. O üç yer şunlardır:

1) “Yahudiler için kardeşleri arasından (ey Musa) senin gibi bir peygamber çıkaracağım. Sözlerimi onun ağzına koyacağım.” (Tesniye, 18/18-19)

Bu işaretin Hz. Muhammed'e baktığının üç delili:

a) Araplar (İsmaililer) Yahudilerin amcaoğulları yani kardeşleridirler.

b) Hz. Muhammed de Hz. Musa gibi hukuk, şeriat ve devlet adamı idi.

c) Kur'an, Allah'ın sözü olduğu halde; Hz. Muhammed'in ağzı üzerinden söylenmiştir. Fakat binler mucizevî yönüyle Allah'ın sözü olduğu görülüyor.

Hıristiyanlar, bu ayet Hz. İsa'yı haber veriyor, dese de bu iddia doğru değildir. Çünkü bu üç vasıf Hz. İsa'da yoktur. Nitekim İncil ve Kur'anın (4/171) belirttiği gibi; İsa vahiy almadı. Kendisi zaten canlı bir vahiy (*kelimetün minallah ve ruhun minh*) idi.

2) “Rabb, Sinadan geldi. Ve onlara Sair'den doğdu. Ve Faran dağından parladı.” (Tesniye, 33/2)

Bu ayet, üç cümlesiyle Musa'nın, İsa'nın ve Muhammed'in Allah tarafından gönderildiklerini ve peygamberliklerini haber veriyor. Evet, Faran kelimesinin Mekke ve Arabistan Çölünün ismi olduğunu bizzat Tevrat söylüyor. Faran kelime olarak çok sıcak yer demektir.

3) “Benim gitmem sizin için hayırlıdır. Çünkü ben gitmezsem Periqltyos (çok övülen= Ahmed) size gelmez. Fakat gidersem onu size gönderirim. O geldiği zaman günah için, salah için, hüküm için dünyayı ilzam edecektir.” (Yuhanna, 16/7-13)

Hıristiyanlar, Periqltyos, Ruh'ül kudüstür deseler de; bu söylemleri, ayetin anlattıklarına uymuyor. Çünkü Ruh'ül kudüs, insanları yargılamaz ve cezalandırmaz. Ayrıca geçen 2000 yılda böyle bir şey hiç olmadı. Buna mukabil tarihte ve bugün de din namına insanları ilzam eden yani mükâfatlandırır ve cezalandırır en büyük Peygamber Hz. Muhammed ve onun canlı dini ve şeriatı olmuştur.

Hocanın anlattığına göre Hint kutsal kitaplarından olan Vedalar sayfalarca ve açıkça Muhammed'in geleceğini müjdeliyormuş. Hintli Müslüman bir âlim, bu müjde ve haberleri toplayıp yazdığı siyer kitabına (Rahikul-Mahtuma) koymuştur. İsimlerini verdiği Hint kutsal

kitaplarının orijinallerine ulaşma imkânım olmadığından bir şey söyleyemiyorum. Fakat üç itirazımı burada dile getirmek istiyorum:

- 1) Bu kadar açık müjde ve ihbarlar, imtihan ve teklif sırrına aykırıdır.
- 2) Eğer bu kadar açık müjdelere o kaynaklarda var olmuş olsaydı; bütün Hindistan şimdi elli kere Müslüman olmuştu.
- 3) Müslümanların, Tevrat ve İncil’de var saydıkları müjde ve haberler hakkında o kadar ciddiyetsiz, yanlış ve hatta saptırma olan kitap ve makalelerini hatırlayınca galiba bu sefer, bu gibi ilmî saptırma ve ciddiyetsizlikleri Hint kaynakları üzerinden yapıyorlar, diye bende bir kanaat oluşuyor.

Ben Ulusal Medya Grubuna cevap verirken; Kur’anın haber verdiği üzere; Tevrat’ın muharref olmadığını, gaybî ve metafizik (arketip) konuları anlatan semavi bir kitap olduğunu, Tevrat’ta geçen bilgilerin mucizeliğini, metin analizinden anlayan herkese gösterebileceğimi gördüm. Hz. Muhammed’i müjdeleyen yani gelecek diye haber veren bu üç yerden çok daha açık ve yüzde yüz delil olabilen sekiz-dokuz bap buldum. Tevrat, zamanlar üstü vahiy olduğundan bu bölümler, biri gelecek, şunları yapacak, nitelikleri şunlardır, demiyor da, konuyu olmuş bitmiş olarak mazi kipi ile anlatıyor. (zamanüstü)

Tevrat’ın bu bapları, dikkatle gaybî literatüre göre incelendiğinde iki şık önümüze geliyor: Ya bunlar Hz. Muhammed’in yaptıklarının ve özelliklerinin ifadesidirler, denilecek. Veya bunlar anlamsız, mitolojik hurafe ve uyduruk hikâyelerdir, denilecektir. Bu baplar üzerine yaptığım yorumları, İstanbul’daki Hıristiyanlar ile paylaşınca bu tarz izahların olumludur; fakat bizim birden bu anlayışa geçmemiz kolay olmaz, dediler. Evet, yaptığım yorum ve analizler, kabul edilmediğinde, o bapların saçma hikâyeler olduğu ortaya çıkıyor. Bu ise 2000 sene boyunca kutsal kabul edilen bir kitap için söylenemez. Ve söylenmemeli...

Beşinci Madde

Varlığın bilinci demek olan, Allah’tan gelen vahiy ve dinî hakikatler bu kadar güzel, evrensel ve mucize iken; insanların çoğu cahil olduğu için onları somutlaştırmakla, sınırlandırmakla ve içlerine bencillik katmakla o değerleri öldürmüş oluyorlar. Haliyle kaldırılması hiç mümkün olmayan bir cenaze ortaya gelmiş oluyor.

Bu cenazenin kaldırılması mümkün olmayınca dinler, cemaat ve tarikatlar sürekli olarak birbiriyle uğraşıp duruyorlar. O kadar geniş bir cephe açılıyor ki; onda her türlü sözlü silah kullanılıyor. Bütün bu sözlü silahları insan kaleme alsın birkaç cilt kitaba sığmaz. Fakat burada dört tanesine değinip bir miktar analizlerini yazacağım. Şöyle ki:

- 1) Müslümanlar, sürekli olarak Hıristiyanlar, teslisçi (üçlemeci) olduklarından müşriktirler, düşmanlarımızdır; dolayısıyla yemekleri de yenmez, kızlarıyla da evlenilmez, diyorlar. Bu makalede gösterdiğimiz başta Maide 5. ayet olmak üzere yirmi küsur ayeti (bilmeden) inkâr etmiş oluyorlar. Hiç düşünmüyorlar: Kur’anın indiği günlerde de Hıristiyanlar üçlemeci idi.

Buna rağmen Kur'an onları ehl-i kitap kabul etti. Fakat manası (İsa'nın söylediği manada) doğru ama yanlış anlaşılan o meseleyi, Maide suresinin dört-beş ayeti ile tashih etti. Şöyle ki:

Kur'anın yüz küsur ayetiyle ve İncilin bu üçleme meselesiyle bildirdiği gibi; eğer inananlar, Allah'ın sonsuzluğunu, varlığın birliğini kabul etmezlerse, helal-haram kavramına tam riayet etseler de imanları, onların cennete girmesine yeterli olmaz. Gerçekten eğer Allah'ın varlığı sınırlı ve somut bir varlık ise veya belli bir mekân ve âlemde ise, böyle bir varlık, Allah (tapılmaya layık tek hakikat) ve Yaratıcı olamaz. Bu mesele o kadar bedihidir ki; varlığı, fenleri ve sonsuzluk kavramını bilen çağdaş ilim adamları, sınırlı bir Allah'a inanan dindarlar ile alay ediyorlar; onları $2 \times 2 = 7$ diyen çocuk beyinli olarak görüyorlar. Allah inancı başarısız bir hipotezdir, diye kitaplar yazıyorlar.

Hız. İsa, bu problemi üçleme formülü ile çözdü; şöyle ki: Varlık, Allah, metafizik âlem (ruhul-kuds) ve oğul (mevcud maddi âlem) tarzında algılansa da aslında varlık birdir. Bu sonsuzluğu bilmeyenler, tam iman etmiş olamazlar, dedi. Hıristiyanlar ise, bu derin ve ontolojik meseleyi anlayamadıkları için; kâinatı ayrı bir varlık olarak gördüler; Kâinatı Allah'ın logosu ve yasaları olarak değil de şeytanın içinde cirit attığı bir alan olarak kabul ettiler. Allah'ı, ruhul-kuds ve oğul dedikleri (Allah'ın vahyi demek olan) İsa'yı sınırlı ve yarı somut varlıklar olarak algıladılar; bu üçlü ve sınırlı algıyı iman ilkesi yaptılar. Yüzde yüz doğru ve birçok meselenin anlaşılmasına anahtar olan bu bilgiyi, hiçbir şeyi çözemeyen, din hakikatini hurafelere ve asla inanılmaz bir hale sokan bu meseleyi, 2000 yıldır, insanlığın kafasını yoran bir problem yaptılar. (Elmalılı Hamdi Yazır da tefsirinde bu meseleyi Hakikat ve Tevil ayrımı ile çözmüş ve Hıristiyanlar'ın hakikatte tek tanrı inancında olduklarını ama tevilde hataya düştüklerini açıklamıştır.)

Yeni Papa, Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez'i ziyaret edince; Görmez Hoca, İslam ve Hıristiyanlık siyaseten bir araya gelebilir. Ama dinen asla... Çünkü tevhid ve üçleme bir araya gelemmez, dedi. Siyasetten de tevhitten de teslisten de hiçbir şey bilmediğini bildirmiş oldu.

Evet, insan hakikatini ve beynini inceleyen psikiyatrlar da ruh, beden ve bilinç birliğini kabul etmediğimiz takdirde hiçbir şeyi izah edemeyiz, diyorlar. İnsan hakikatinin bu üç boyutunun birliği manasına ilaveten İsa'nın anlattığı manada üçleme meselesinin bir manası daha var: ***Tabiat, din ve insanî değerler birdir.***

Üçlemeden dolayı Müslümanların çoğu, Hıristiyanları düşman ve müşrik kabul ediyor. Fakat kendileri de bu ontolojik meselede öyle büyük bir yanlışla düşüyorlar ki; insana Hıristiyanların dindarlığı Müslümanlarınkinden daha evladır, dedirtiyor. Çünkü bu meselede Müslümanların kaybı Hıristiyanlarınkinden daha fazladır. Şöyle ki:

a) Müslümanlar Allah'ın sonsuzluğunu ve soyut oluşunu anlatan ayetleri anlamayınca (ki Arapların düşüncesinde soyut ve sonsuzluk kavramları yok) ve sapıklara karşı İslam dinini korumak için Aristo felsefesini tamamıyla esas alınca, Hıristiyanlarınkinden daha zararlı bir teslise (üçlemeye) girdiler. Varlık üç katmandır, dediler.

1) Allah, sıfatlar, isimler ve arş tabakası

- 2) Ruhaniyat ve gayb âlemi tabakası
- 3) Tabiat denilen şu fizik dünya..

Demek en sağlıksız üçleme inancı, varlığı bu tarzda üç ayrı tabakaya bölmektir. Maalesef bu bölücü üçleme inancı, Hıristiyanlığı da İslamiyeti de hayatın bütün alanlarının dışına itmiştir.

b) Müslümanlar, bu müzmin, öldürücü fakat görünmez ve bilinmez üçleme moduna girince İslam dinini tabiat ilimlerinden ve insanî değerlerden ayrı gördüler. Din Allah'tan gelmiş bir haktır, tabîî ve insanî normlar ise, şeytanî oldukları için küfürdürler, dediler. Bu bölücü gizli üçleme inancı ile her şey bitmiş oluyor. Çünkü İslam'ın bütün hakikatleri –doğru oldukları halde- hurafe olarak algılanırlar. Bugünkü Müslüman ve Hıristiyanların varlık algısı, böyle bir sapmanın varlığına açık ve net bir delildir. Evet, tabiat ilimlerine ve insanî değerlere zıt olarak algılanan bir din, (o dinin aslı her şeyiyle hak ve doğru olduğu halde) yüzde yüz hurafelere dönüşür. Evet, hangi din, kendini tabîî ilimlerden ve insanî değerlerden farklı ve onlara zıt görüyorsa; o din, intihar etmiş sayılır. Çünkü bu takdirde hiç kimse varlık ve hayat hakikattir; varlık ve hayatta anlamsızlık yoktur, diyemez. Buna göre Mehdi de gelse, İsa da inse hiçbir şey değişmeyecektir. Hâlbuki Kur'an, **İslam dini, fıtratın bizzat kendisidir**, diyor. (30/30)

Evet, buna göre Hoca'ya katılmamak mümkün değil. Çünkü ısrarla Mehdi yoktur, İsa inmeyecektir, İsa'nın inmesi Kur'ana aykırıdır, diyor. Fakat dikkatle dinlediğinizde bir şeylerin arada kaybolduğunu görüyorsunuz. Çünkü Mehdi yoktur, İsa gelmeyecektir, derken satır arası bu işi ben halledeceğim. Kur'anı doğru anladığımız için çok kısa bir zaman içinde Kur'anı ve İslamiyet'i dünyanın başına geçireceğiz, diye söylediğini anlıyorsunuz.

Müslümanları böyle bir üçlemeden ve eksik imandan kurtarmak için Mevlana Celaleddin-i Rumi ve İbn Arabî gibi büyük düşünürler çok çırpındı iseler de İbn Teymiye, İbn Kayyim El-Cevziye gibi Selefilere öncülerini, bunlara fırsat vermediler. Şimdi de Allah'ı gökte, tahtta oturan bir varlık olarak gören sözde Selefiler, petrol paraları ile bu akıl almaz meseleyi (inanç tarzını) bütün insanlığa dayatıyorlar; dinin yanlış anlaşılmasından dolayı mağdur olan ehl-i ilmi ve ehl-i fenni din ve maneviyattan soğutuyorlar.

Selefilere müttefiki olan Hoca, bu ontolojik analizleri dikkat ile okusun, kim muvahhit, kim müşrik, kimin Yahudi uşağı, kimin hain olduğuna; kimin dine zarar verdiğine ve kimin hizmet ettiğine kendisi karar versin. Kendisi 30 sene boyunca fetva eminliği icra etti. Emekli olunca da o fetvalar yanlış imiş; hiç biri Kur'ana uymuyor, diyerek TV'lerde programlar yapıyor.

Hemen hatırlatalım ki; Kur'an yüzer ayetiyle Allah'ın sonsuzluğunu; her yerde hazır ve nazır olduğunu sarahaten söylediği gibi; çoklarının Allah'tan ayrı bir varlık saydığı kâinatın ve benlik sahibi insanların Allah'ın mülkü ve kulları olduğunu; Allah'ın varlık devletinin içinde olduklarını, onun ortağı olmadıklarını söylüyor. Varlığın bu boyutuna gayrullah (Allah'ın dışında olan) diyor. Fakat bir şeyin gayrullah olması, o şeyin sınırlı ve somut olması demektir. Onun için sınırlı ve somut şeylere tapmak putperestliktir; tapılmaya layık yalnızca Allah'tır, denilmiş. Çünkü sadece Allah (ulûhiyet boyutuyla) sonsuz ve soyuttur. Demek manası itibarı ile sonsuz ve soyut olan dini somutlaştırıp bir tek numuneden ibaret bilmek, putperestliktir.

2) Varlığı, ontolojiyi, zamanın mahiyetini, fizik ve metafizik âlemlerin farkını bilmeyen hatta fenleri bilmedikleri için kâinattaki nedensellik ve nasıllık niteliklerini bilmediklerinden maddi sebeplere hakiki tesir veren; Allah'ın mutlak hâkimiyetini, yaratıcılığını ve aşkın varlığını anlamayan bazı zavallıların, kendileri gibi düşünmeyen diğer insanları müşriklikle itham etmeleri o kadar komik, o kadar yanlış; o kadar zalimce bir yargılama ve dayanaksız bir fetvadır ki; ben bir Müslüman olarak dinlerin, cemaat ve tarikatların bu tarz kültürel ve inanç anarşizminden utanıyorum...

Evet, varlıkta bir ilke var: Bir şey ne kadar değerli ise onun zararları yani yan tesirleri de o kadar büyük olabilir. Evet, bu kural din için de geçerlidir. Çünkü varlık ve hayat, imtihan ve gelişmeye yönelik olduğundan her şey iki yönlüdür ve her şey risk içerir. Demek din de ya kaybettirir veya kazandırır. Demek dinde de risk var. Fakat onda bir oranında...

3) Bu hoca gibi yüzeysel Müslümanların bir söylemi de Tevrat ve İncilin muharref olduğudur. Evvela bu iddia, Kur'ana aykırıdır. Kur'anda böyle bir ayet yoktur. Tam aksine o kitapları öven ve tasdik eden yüzlerce ayet var. Burada 20-30 tanesini gördünüz. Kur'anın **Yuharrifunel-kelime** gibi cümlelerinin maksadı ise, Tevrat ve İncil değildir. Yahudiler özellikle münafıklar, Hz. Muhammed'in bazı sözlerini alıp onları saptırıyorlardı, manasındadır. Hasan-ı Basri bu ayetleri böyle tefsir etmiştir.

Ayrıca Yahudiler bazen Tevrat'tan ayetler seçip kendi keyiflerince yorumluyorlardı. Demek tahrif, kitabı kesmek (ilave ve çıkarma yapmak) şeklinde değil de, saptırma ve yorum tarzında idi. Bir diğer anlam ise kelimelerin yer değiştirmesi, gezmesi anlamına gelen etimolojik seyrinde İbranice kelimelerin anlam kaymaları yaşamaları veya kasten bu anlam kaymalarına maruz bırakılmalarıdır. Kırk senedir dil, edebiyat, müsbet fenler ve İslamî ilimler ile meşgulüm. Hocanın Kur'an üzerinde yaptığı çalışma ve sohbetleri nazara aldığım da birçok yerde bu manada onun da tahrifat yaptığını gösterebilirim. Kendisi Hıristiyanlara, Yahudilere, İslamî cemaat ve tarikatlara **tencere dîbin kara** diyor. Ama kendisi tamamen kara; sadece dibi değil.

İngilizler, Hindistan'da Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışınca, Rahmetullah-ı Hindi, Kitab-ı Mukaddesin muharref olduğuna dair İzharul-Hak isminde bir kitap yazdı. Kitab-ı Mukaddesin tahrif olduğuna delil olarak yüzlerce çelişkiyi tespit etti. Sultan Abdülhamid, Müslümanları, misyonerlerin o zamanki yoğun telkinatından kurtarmak için bu kitabı Türkçe'ye çevirtti. Said Nursi de İzharul-Hakk'a dayanarak Risalelerinde Kitab-ı Mukaddesin muharref olduğunu söylüyor.

Fakat Rahmetullah-ı Hindi'nin bütün bu tespitleri, Kitab-ı Mukaddes tarihî malumat olduğu takdirde geçerlidir. Hâlbuki bu makalede bile bir miktar gördüğümüz gibi; bu Kutsal Kitap tarih değildir. Bütün insanlığın geçmiş ve geleceği ile beraber, zaman üstü, antropolojik, sosyolojik ve arketipal ifadesidir. Bunun ispatı için 20 küsur makale yazdım.

Bu konuda bana, neden eski büyük âlimlere muhalefet ediyorsun, demeyin. Çünkü Kitab-ı Mukaddesin tarih kitabı olmadığı, bütün yönleriyle insanlığın tamamını dile getiren metafizik ve gaybî (arketip) değerleri anlatan semavi bir kitap olduğu meselesi, yeni anlaşılan bir şeydir.

Evet, 1950'lerden sonra bilinen DNA ve Kuantum Fiziği gibi yeni bilgileri kullanan âlimler, bu yeni bilgileri bilmeyen eski âlimlere muhalefet etmiş sayılmadıkları gibi, onlara saygısızlık da etmiş olmuyorlar. Sadece zamanın gereği olarak ilmi tamamlamış oluyorlar.

4) Dindarların en büyük yanlışlarından biri de kendi hakkaniyetlerini, başkasının yanlışına ve batıl oluşuna bina etmeleridir.

* Hâlbuki başkasının yanlışı, onun doğruluğuna delil olamaz. Ne ilmen, ne mantiken, ne de usul olarak.

* Bu tarz saçma iddialar genellikle karşı tarafın söylediklerini araştırmadan, maksadını sormadan, karşı tarafın tüm söylediklerini bir bütün olarak nazara almadan dile getiriliyor. Bu tarz cımbızla cümle seçip onu ağıza sakız yapmak, hem iftiradır, hem ahlaksızlıktır.

Bu dördüncü noktadaki hastalık sadece Müslümanlara has bir şey değildir. İnsanlığın düşünce ve ilim tarihini çürüten bir mikroptur. Bu mikrobu öldürmek için Aristo yedi başlı bir ilim sepeti hazırladı. Birçok kutsal semavi kitap indi. Bu kitaplar sayesinde ilimler avam ve halka bile indi.

İnsanlar eğer bu iki paketteki bilgileri tam kullanırsa ve modern fenleri iyi derecede öğrenip onları düşüncelerine ölçü yaparsa; ilim ve düşünce dünyası bir derece sağlıklı bir yapıya girer. (Modern fenler, diyorum. Çünkü bu fenlerdeki ölçüleri bilmeyenler, Aristo'nun (veya başka feylesofların) sepetindeki çürük elmaları göremezler. Kutsal kitapları dahi yüzde seksen-doksan civarında yanlış anlarlar. Bugün olduğu gibi dinî, dünyevî hatta fenni ilimler yine spekülasyon, iddia ve hurafelere dönüşür. Bazıları merak edebilir; ilimler özellikle kutsal kitaplar, nasıl hurafeye dönüşür.. Evet, burada değindiğimiz ölçülere riayet edilmediğinde, fenler dahi hurafeye dönüşebiliyor. Nitekim bazı ilim adamları, kâinattaki diyalektik özelliği ve sonsuz soyut bilinci çiğneyerek varlık âleminde maddeden başka hiçbir değer yoktur. Soyut ve manevi değerler yanılıdır, saçmalaktır, diyebiliyorlar. Din namına piyasaya sürülen hurafelerden bin kat daha katı hurafeler üretmiş oluyorlar.

Bununla beraber bu gibi ilmî çürüklerden kurtulmak için; hakikati aramayı, bulmayı ve yaşamayı aşk derecesinde seven bir kısım bilim adamları, iki yeni ilmî disiplin kurdular:

- Ontoloji - Epistemoloji

Ontoloji, ilmül-vücut (varlıkbilim) demektir. Eşyanın mahiyetini, yapısını, varlık sistematığı içindeki yerini inceleyen bilim dalı.. Bu, öyle bir sur ve çerçeve çiziyor ki; insanın bilgileri içine dışarıdan hurafe ve yanlış virüsü kolay kolay giremiyor.

Epistemoloji, edinilen bilgileri tahkik edip onları zan olmaktan çıkarma ve o bilgilere kesinlik kazandırma disiplini. Tahkik ve kesinlik kazandırma şöyle olur: İlim adamlarının herhangi bir bilim dalından öğrendikleri bilgileri, diğer ilmî disiplinler eleğinden geçirerek o bilgileri kesin bir veri olarak kayıt altına alınca; mesele zan olmaktan çıkıp kesinleşiyor. Kur'an, zan müşriklerin özelliklerindedir, derken; buna mukabil tahkik ve tasdik (îkan) müminlerin özelliklerindedir, diye söylüyor.

Bu gibi hocalar, metod olarak bu tarz üzere gitmedikleri gibi; bu gibi kavram ve disiplinlerden de bihaberdirler. Buna rağmen TV'lere çıkıp İslamı ve Kur'anı doğru anlayan tek kaynak benim, diyebiliyorlar. Artık Müslümanların ve dinin halini siz düşünün.

Bu makalede ele aldığım ayetleri, meal tarzında vermedim. Bazen ayetlerin söz diziminin, sentaksının ve bağlamının gösterdiği manaları yazdım. Dil bilenler, ayetlerin bu söz dizimini, gramerini ve bağlamalarını nazara aldığı anda rahatlıkla bu ayetlerde kastedilen mana budur, diyebilirler. Demek hiç kimse bunlar yazarın yorumlarıdır, diyemez. Lâfzen ayette olmayan verdiğim manaların kaynağını ve gerekçesini birçok noktadan gösterebilirim. Eğer muhatabım grameri, belagati, söz dizimini, kelime seçimini, cümle ve ayetlerin hatta bir bütün olarak Kur'anın bağlamını mana için kaynak olarak kabul ediyorsa...

Evet, Kur'anı küçük düşüren ve sadece kelime bazında çeviri yapan mealler, Türkiye'de dinsizliğin gelişmesinin en birinci sebebi olduğu, araştırmalarla tespit edilmiştir.

Altıncı Madde

Bu tarz hocaların bilgi ve sosyal imkânlarının seviyesi;

Dünyada Müslüman olmayanların, Kur'an ve İslam dünyaya hâkim olacak; bize hayat hakkı kalmayacak, deyip boşuna korkmamaları için; bu tezviratı yapan hocaların ilmî ve sosyal imkânlarının seviyesini burada beş madde olarak tespit edeceğiz. Aslında şahsi konular ile uğraşmak istemem. Fakat bu gibi ilahiyatçıların(!) söylediği konular, şahsi meseleler olmaktan çıkıp İslam Âlemini hatta bütün insanlığı ilgilendiriyor.

1. Madde: Biyoloji, Antropoloji gibi disiplinleri hiç bilmedikleri için; onlara göre (meczâî manada değil de) hakiki manada çamurdan yaratılan; 40 sene boyunca balçık olarak bekletilen bir Âdem var. Çağımızda bir kısım bilim adamları ve gazeteciler, dindarların bu yanlış bilgilerinin farkında oldukları için sürekli olarak ekranlarda onları kasden sıkıştırıyorlar. Siz dindarların ilk insan yaratılışı ve hayatı ile ilgili bilginiz böyle ise; demek Âdemin çocukları ensest ilişkide bulunmuşlardır. Eğer ensest olmasaydı, insanlık nasıl çoğalacaktı, mealinde bir soruyu sürekli olarak hocalara soruyorlar. Bir gün bu hoca da bu soruya muhatap oldu. İşi evirip çevirdi. Bir türlü cevap veremedi. En sonunda Âdemin çocuklarının ensest yapıp yapmadığı problemi size mi düştü. Siz kim oluyorsunuz, Allah'ın işine karışıyorsunuz; Kur'ana aykırı olarak soru soruyorsunuz, diye meseleyi kapattı. Bu konudaki onun ve ona benzer diğer birkaç hocanın ilmî çaresizliğini ve komikliklerini görmek için Youtube'daki benzer videolara bakabilirsiniz. Burada bir-iki videoyu izledikten sonra din ve Kur'an hakkındaki korkularınız bitecektir.

2. Madde: Âdemi, yaratılışı ve evrimi tartışmak için bir akşam, Türkiye Bilimler Akademisi Üyesi Prof. Dr. Celal Şengör ile ekrana çıktılar. Kendisi, Âdemin yaratılışı ile ilgili Kur'anın ayetlerini komik ve bilimlerle çelişen bir şekilde anlattı. Bu uzun tartışmanın sonunda fen ilimlerini ve hakikati bilen insanlara: *Her bir cümlesi, başlı başına bir mucize olan Kur'an, bu kadar mı hurafe ve bilimlerle çelişir bir şekilde anlatılır, sözünü söylettirmiş oldu.*

Arada Celal Şengör'e; diğer hocalara bakma, asıl doğru anlayış benimkidir; sen bunu esas al, diyordu. Çok sıkıldım; fakat Yaşar Nuri'nin bu beyefendiye söylediği şu söz, bana bir derece nefes aldırdı: Yaşar Nuri, bir TV programında; Profesörlerin çoğu sadece bir tek bilim dalını bilirler; diğer dallardan haberleri yoktur; sen de yalnız fıkıh bilirsin, demişti.

3. Madde: Kendisi birkaç yıl önce Bakara, 171. ayet ile ilgili eski bütün tefsirleri ve mealleri yanlışlayan bir makale yazmıştı. Şimdi bu ayetin mealinin tartışmasına girmiyorum. Çünkü ayet hakkında çok farklı mealler verilmiştir. Fakat Hoca o yazısında ve ardından benim onu uyaran yazıma verdiği cevap yazısında o kadar dil ve gramer yanlışları yaptı ki; insana *Adamın dil seviyesi bu ise, bu hiçbir şey bilmez*, dedirtiyordu. Mesela Arapçada *zehebe* gitti, demektir. *Zehebe bihi* ise, bir şeyi götürdü, demektir.

Aynen bunun gibi Bakara, 171'de geçen *naaka bihi* (çoban sürüsüne haykırdı) manasındaki kelimeyi, karga öttü diye çevirdi. Hâlbuki karganın ötmesi manasına gelen şekli *naaka bihi* değil de sadece *naaka*'dır. Ben onu uyardım; o bu uyarılarımı kabul etmedi. Bana cevaben bir yazı yazdı. Onda da yine birçok yanlış şeyler anlattı. Şimdi onun bu yanlışlarının tamamı hatırımda değil; fakat bir tanesi hatırımda kalmış: Orada görüldüğü gibi kendisi, cümle-i inşaîye ile cümle-i ihbariye farkını bilemiyor. İnşaî cümle *yap, yapma, keşke* gibi geçmişte değil de gelecek zamanda inşa edilecek manaları ifade eden cümledir. İhbariye ise, *oldu, yaptı, yapacak* gibi manaları haber veren cümledir. Kendi sitesinde bu ayet ile ilgili iki yazısını yayınladığı halde benim ona verdiğim iki cevabî yazıyı yayınlamadı.

4. Madde: Bu zevatın dil ve fen ilimlerindeki seviyeleri bu kadar düşük olduğu halde; kendilerini her şeyin doğrusunu en iyi bilen ve Kur'anı kısa bir zaman içinde dünyanın başına geçirecek birileri olarak takdim ediyorlar. Hâlbuki fen ve felsefe ilimlerinde hiçbir birikimleri, hiçbir makaleleri ve kitapları yoktur. İşin acı tarafı, fen ve felsefe birikimleri olmadığı gibi; sosyal ve dinî konularda da sağlıklı, hacimli bir çalışmaları yoktur.

Bir türlü bu mantığı kavrayamıyorum. Evet, bütün bu kıtlıklara rağmen *Biz Kur'anı kısa bir zaman içinde bütün dünyaya hâkim kılacağız*, sözünün mantığını anlayamıyorum.

5. Madde: Başta materyalizm olmak üzere Natüralizm ve Nihilizm gibi dünyadaki insanların çoğunun zihinlerine egemen olan felsefelere ne ile cevap vereceklerdir. Kendi dünyalarında hiç fen ve felsefe okumayan, günlük bütün vakitlerini kim müşrik, kim muvahhit gibi tartışmalarla geçiren bu insanlar, acaba hangi fikir ve varlık algısı ile modern dünyaya hitap edebileceklerdir?

Fen ve felsefede hiçbir uğraşları, birikimleri ve altyapıları olmadığı halde siyasette, ekonomide ve sosyal ilimlerde de hiç bir tezleri ve hazırlıkları yoktur. Bu insanların, bilgi ve imkân yokluklarını onlara zenginlik ve bolluk olarak gösteren aldatıcı ve yanlış bir psikoloji içinde bulduklarını sanıyorum. Çünkü hain ve satılık olmadıklarını biliyorum.

28. 01. 2015
Bahaeddin Sağlam